

Arrest

nr. 286 703 van 28 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 maart 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 december 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,
naam : F.*

voornaam : N.
geboortedatum : [...]1983
geboorteplaats : V.
nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 01/06/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 07/11/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 22/03/2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 16/04/2021) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 16/04/2021) dat zijn broer in Frankrijk verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Ten slotte verklaarde betrokkene verder dat een tante, een nicht en een neef in Italië verblijven. Die behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd. 16/04/2021) van betrokkene verklaarde hij een beetje stress te hebben. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek

om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het middel toe als volgt:

“1. Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoeker is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met zijn intenties om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen van zodra hij de nieuwe elementen in zijn bezit heeft.

Verzoeker van oordeel dat verweerster door zulks te stellen artikel 3 EVRM, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt.

2. Artikel 3 EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onwenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervaardigd in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005,

Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Kusland, § 9; E1IRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3. Verzoeker slaagt er wel degelijk in om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

4.1 Daarnaast is verweerster bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Dat verweerster in haar beslissing zelf vrij vaag blijft.

Verweerster heelt echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

6. Gelet op de schending van artikel 3 EVRM, het motiveringsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, staat vast dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn intentie een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen van zodra hij nieuwe elementen in zijn bezit heeft.

Hij meent dat hij aan de hand van concrete elementen aannemelijk kan maken dat er een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Vervolgens geeft verzoeker aan dat de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, inhoudt dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de grondslag van de beslissing liggen en dit op afdoende wijze. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing vrij vaag en betreft het een standaardbeslissing die op gelijk wie van toepassing zou kunnen zijn. Verzoeker concludeert tot een schending van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

Wat betreft de theoretische uiteenzetting die verzoeker geeft over artikel 3 van het EVRM, kan de Raad zich hierbij aansluiten. Waar verzoeker evenwel gewoon poneert dat hij erin slaagt om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM, laat verzoeker in het geheel na die concrete elementen te duiden. Indien verzoeker zou doelen op zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft verwezen naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) van 30 mei 2022 (kennisgeving 1 juni 2022) en naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 7 november 2022 waarbij de Raad het beroep tegen de beslissing van 30 mei 2022 heeft verworpen. Het onderzoek dat het CGVS en de Raad in het kader van een beroep gericht tegen de beslissingen van het CGVS doen, beslaat in hoofdzaak de artikelen 48/3, 48/4 en volgende van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 48/3, § 2, a, artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM kan niet ontkend worden dat het onderzoek dat in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b en c reeds is gebeurd, zeer nauw aansluit bij het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

In zijn arrest nr. 279 794 van 7 november 2022 kwam de Raad tot de conclusie: *“Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat er sprake is van een groot aantal inconsistenties en tegenstrijdigheden in het door verzoeker voorgehouden relaas. De Raad herhaalt dat verzoeker geen enkel stuk voorlegt betreffende zijn verklaarde problemen met zijn geheugen of andere psychologische problemen. Verzoekers bewering doet dan ook geen afbreuk aan deze motieven. De commissaris generaal kan dan ook worden gevolgd waar hij concludeert dat “u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u een relatie had met een meisje van een andere etnie en dat u door haar broers belaagd werd omdat u een etnische Egyptenaar bent en dat u hierom bij een terugkeer naar Albanië een gegronde vrees voor vervolging zouden moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.”* Er blijkt niet dat verzoeker beroep heeft ingediend tegen dit arrest van de Raad, bijgevolg heeft dit arrest kracht van gewijsde en dient de Raad dit te respecteren. Het loutere feit dat verzoeker de intentie heeft een nieuw internationaal beschermingsverzoek in te dienen, eens hij in het bezit is van nieuwe elementen, moet de gemachtigde er niet van weerhouden de huidige bestreden beslissing te nemen op grond van artikel 52/3, §,1 van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker van mening was dat het onderzoek dat reeds is gebeurd door het CGVS en de Raad niet volstaat in het licht van artikel 3 van het EVRM, kwam het hem toe in het verzoekschrift uiteen te zetten met welk nieuw gegeven de Raad nog geen rekening heeft gehouden in zijn arrest nr. 279 794, dat had kunnen aanleiding geven tot een andersluidend oordeel.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Verzoeker kan gevolgd worden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inhouden dat in de administratieve akte de juridische en feitelijke overwegingen, die aan de beslissing ten grondslag liggen, moeten worden opgenomen en dit op afdoende wijze. De Raad is evenwel van mening dat hieraan in casu is voldaan.

Verzoeker kan niet gevolgd worden dat de bestreden beslissing “vrij vaag” zou blijven en op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing concreet verwezen naar elementen eigen aan de zaak van verzoeker, waarbij niet alleen in concreto naar verzoeker zijn procedure om internationale bescherming is verwezen, maar eveneens in concreto is onderzocht en gemotiveerd over het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt in geen geval.

Waar verzoeker tot slot nog stelt dat ook het redelijkheidsbeginsel is geschonden, laat hij na te duiden op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES